

Forårstur med Franz: Syditalien 2 - fra Alberobello til Matera

Pinsesøndag, 15. maj 2016: Fra Alberobello via Locorotondo og Ostuni til Spechiolla

Af sted går det altså nu, direkte mod støvlens hæl. Først et smut forbi *Locorotondo*, hvortil GPS'en sender os af uforklarlige grunde på omveje gennem Trulli-land. I Locorotondo - en hyggelig, hvid by, bygget rundt om en bakketop - parkerer vi på en plads, beregnet til autocampere, som jeg fandt på nettet i går.

Det samme gælder næste station, *Ostuni*. Også her kører vi efter en parkeringsplads til autocampere og tager på sightseeing. Byen er ligeledes hvid og meget, meget pittoresk, med små gyder, trapper, smøger og beliggende på en bakketop - desværre hele tiden med truende regnskyer oven over vores hoveder.

Locorotondo. Som navnet antyder en rund by, der er bygget omkring en bakketop. Også her er husene hvide, men da det er gråvejr med udsigt til regn, så stråler de knapt så meget. Nedenfor: Ostuni med massivt truende regnskyer. Adriaterhavet ude i horisonten.

Det i og for sig hyggelige torv i Ostuni med Adriaterhavet i baggrunden. Vejret er i øjeblikket ikke til udendørshygge. Alle venter på solskin.

Nu har vi lyst til et par overliggerdage. I ACSI-bogen finder vi en campingplads ude ved kysten i *Specchiolla*, en slags badeby. Byen befinder sig dog stadig i vintersøvn og virker halvdød, må vi konstatere efter en kort cykeltur. Vi beslutter derfor at fortsætte vores færd i morgen. Synd, fordi campingpladsen virker egentlig tiltalende, og der er da også en del campister. Men for os er det ikke nok, der bør i hvert fald være noget at se på.

Vores parcel på cp Specchiolla. Vi ligger overfor noget, der hedder "Isola ecologica". Først efter nærmere undersøgelse finder vi ud af, at det er et stort anlæg, separat areal med mange containere til affaldssortering. Det samme ser vi senere på andre campingpladser.

(Pinse)mandag, 16. maj 2016: Fra Specchiolla til Lecce og Òtranto

Videre mod *Lecce*, som overrasker med et væld af kirker i sofistikeret rokoko/barok-stil og i gyldne farver, der er helt overvældende. Dens tilnavn "Sydens Firenze" bærer den med rette. Ud over kirkerne er der også resterne af et romersk amfiteater, så der er noget at se på. Sightseeing gør sulten, vi finder derfor et pizzeria i en lille, afsides beliggende sidegade, hvor der også kommer de lokale. Da det begynder at dryppe,

kryber vi sammen under parasollen, indtil vi har spist færdig. På et apotek køber vi nogle smertestillende piller – de medbragte har jeg brugt op pga. mine smertende ribben – og hos supermarkedet Conad dækker vi os ind med de varer, vi mangler. Og så går det tilbage til Franz, der står dér lige så nydeligt og venter på os.

Lecce's pragtstykke, basilika Santa Croce. Desværre lukket pga. restaureringsarbejde.

Næste mål er Ótranto. Jeg har planlagt at følge den med grønt afmærkede kystvej, men GPS'en forstår ikke min intention og mener noget andet, indtil jeg beder om noget tredje, der viser sig at ende på en fjerde måde: det vil sige ad nogle kilometre markvej ude på bøhlandet, og fordi vejen til Ótranto pludselig er lukket pga. vejarbejde bliver vi nærmest fanget i en ålerruse. Igen viser Franz sig fra sin helt igennem suveræne side, intet synes uovervindeligt trods dens 7 m. Men måske har chaufføren Gert også en finger med i spillet? Et sted gennem en lille by har vi højst 5 cm til hver side, før vejen igen breder sig ud, og Franz får lidt albuerum.

kan nås på gåben ad en genvej "bagom". I centrum mødes vi af en bjergtagende malerisk stemning, her summer af liv, folk sidder udendørs og spiser

Her i Ótranto står vi på en fin stellplads, direkte ved siden af en tvillingebror til vores Franz. Efter aftensmaden, og da mørket er ved at falde på, smutter vi lige ned til byen, som

stadigvæk, børn løber rundt og leger, natteluft er mildt og dufter af middelhav, månen hænger fuldt og rundt på den sorte nattehimmel. Vi glæder os til i morgen, hvor vi skal opleve det hele ved dagslys.

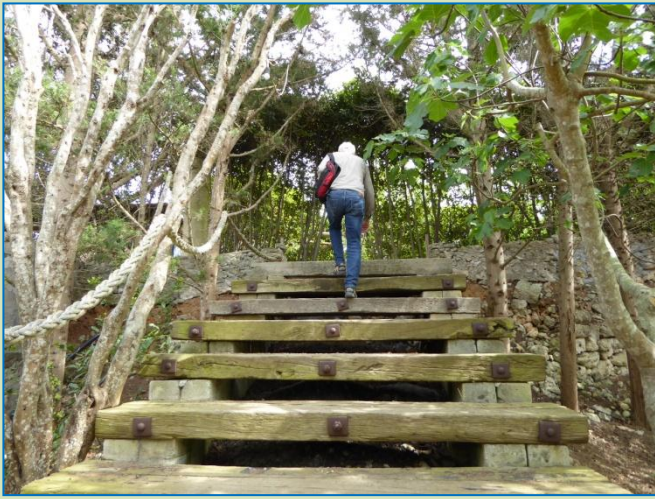

Ótranto og Adriaterhavet.

Tirsdag, 17. maj 2016: Ótranto

En hyggelig dag. Først afslappet morgenmad udenfor under den udslåede markise. Solen skinner nemlig. Senere en lille snak med herre-parret i Hymeren, der er nabo til os, og som vi senere møder 3 (!) gange nede i byen, efter vi er vandret de 10 minutters gang ned til centrum. Solen skinner for det meste, vi kan lide byen, der er flot og hyggeligt omkring havnen og vækker græske Kreta-associationer. I en lille udeservering får vi os noget frokost – Gert en salat, jeg crostini – og så slentrer vi videre. Det bliver i alt godt og vel 4 timer, inden vi er hjemme igen. Nu vil det blive rart med lidt afslapning i palmernes skygge, men lige så snart jeg har sat en stol frem og skal fordybe mig i min bog begynder det at dryppe. Ind igen, tids nok før et mere udbredt regnvejr øser ned og varer ved. Vores mandlige naboer kommer hjem noget senere, ret gennemblødte.

↑

↑ Vejen "bagom" op til stellpladsen. ↑ Kig ud af autocamperens ruder mod øst og Adriaterhavet.

← En af de mange vildtvoksende Akanthus-blomster, typisk middelhavsflora.

Nu, kl. 19.30, er det holdt op med at regne for længst. Vi er nu i alt 5 autocampere på pladsen, og jeg får en lystig snak med de nye naboer ved siden af. I det hele taget lader det til, at autocamper-folket er meget kommunikative og kan godt lide en lille sludder. Det har jeg jo ikke noget imod.

Det går videre i morgen.

Onsdag, 18. maj 2016: Fra Òtranto til Gallipoli

Køredag mod *Gallipoli*, hvor vi føres helt ned sydpå for siden at runde støvlens hæl ved *Leuca*. Turen går smukt langs kysten, og vi holder ind flere gange for at kigge og tage billeder. Nu hedder havet Det Ionske Hav, vandet er uforskammet blåt (↓).

Solen skinner, og alt ser dejligt ud. Undervejs kommer vi som sædvanligt gennem endeløse plantager af oliventræer. Mange af træerne er blevet forårsbeskåret, og mellem rækkerne bunker sig stakke af afklip. 50 % af Italiens olivenolie produceres i Apulien, har jeg læst i min bog.

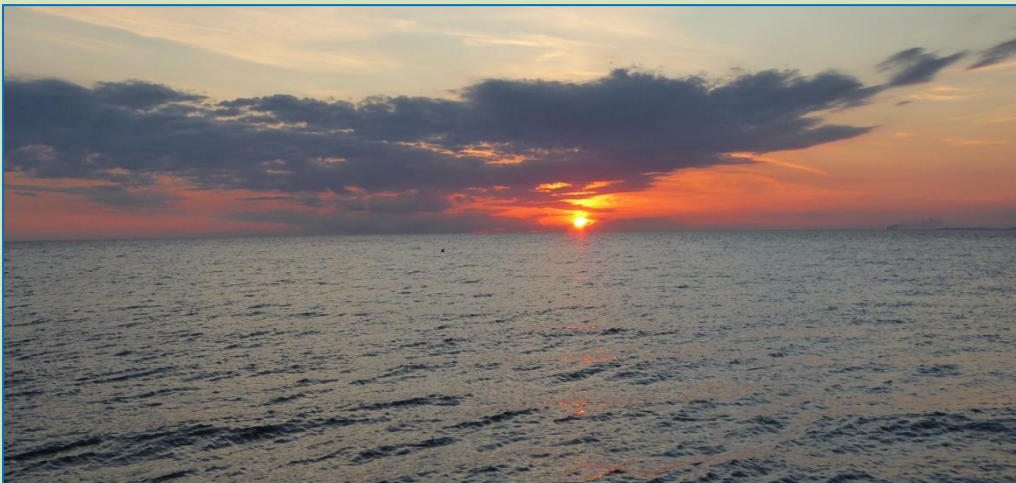

Steder undervejs. Vandet er uforskammet blåt og klart. Læg mærke til båden i baggrunden: det nærmest svæver i luften!

Nu er vi nået til en campingplads i Gallipoli. Der er 3 km ind til *Centro Storico*, der ligger på en slags ø ud for den moderne bydel. Selve pladsen her er så som så, men vi har besluttet at blive her i 2 nætter. Vi når også en solnedgangstur ned til vandet, hvortil der fører en fodgængertunnel direkte fra campingpladsen. Gallipoli-halvøens skyline afslutter horisonten på venstre hånd og ser spændende ud.

Gallipoli og solnedgang fra campingpladsens strand.

**Torsdag, 19. maj 2016:
Gallipoli**

Det bliver først omkring middagstid, vi cykler ind til Gallipoli. Det er ad trafikerede veje, så tungen må holdes lige i munden. Ruten går næsten hele tiden langs vandet. Den gamle bydel ligger nærmest på en lille ø og er meget pittoresk. Ikke

de store seværdigheder, men fyldt med bittesmå gyder og en ægte fiskerihavn med mange kulørte småbåde. Endda en slags værft findes her, hvor der arbejdes intensivt med reparationer. Det hele virker autentisk og ikke særligt turistet. Den eneste kunsthistoriske perle er domkirken, der kun består af facade, da kirken udgør en del af den sammenbyggede gadefront og således ikke er en separat enhed. Facaden minder om facaderne i Lecce: gylden tufsten og rigt ornamenteret barok og flot.

Gallipolis postkortmotiv til den ene side ↑ og til modsat side ↓.

Frokosten spiser vi på en lille restaurant på læsiden af by-øen, selvfølgelig udendørs. Der er fuldt besat. Her får vi skam noget for "contorni-pengene" her: små bruschetta-lignende appetizers og et glas boblevin. Ellers står den på Piccata Milanese, som faktisk er papirstynd wienerschnitzel samt en salat pulignese, grillstegte grøntsager og brød til. Fint alt sammen. Prisen synes rimelig.

Vejret er blevet flot, om end det stadig blæser kraftigt. Heldigvis har vi medvind på vejen hjem. Solen skinner og himlens dybe blå smitter igen af på havets kulør. Vi glæder os til at kunne sidde uden for. Nu ser det nemlig ud til, at vejret skal til at skifte til mere sommer. Troede vi. Næppe har vi installeret os og har nydt det første kvarter,

før vinden lægger en kølig tand til og skyerne vender tilbage.

Senere igen en sidste cykeltur til det nærtliggende Famila-supermarked og proviantering, derefter pakke cyklerne og tæppet væk, for vejrudsigten lover kraftigt regnvejr i morgen. HVOR bliver dog den italienske varme af?!

Fredag, 20. maj 2016: Fra Gallipoli til Metaponto

Frokostpause undervejs. Vi skal lige kigge ned til det oprørte hav.

Køredag med gråvejr til at begynde med, men dog heldigvis ikke det massive regnvejr, som vejrudsigten på internettet havde varslet om. Vi vælger igen en rute langs kysten og følger den næsten helt til *Táranto*. Således oplever vi smukke strækninger langs vandet, der skifter i retning mod blå farve, i takt med at himlen bliver mere og mere skyfrit. Men efter *Táranto* trækker der igen mørke skyer op, og da vi ankommer til *Metaponto*, dagens mål, regner det tungt. Hvad værre er: vi kan ikke finde stellpladsen, der er noget galt med koordinaterne. Vi kører og kører rundt og havner to gange det samme sted ude ved vandet på en pløret parkeringsplads. En autocamper fra Tjekkiet følger os rådvildt. Da der dukker en mand op spørger jeg på mit bedste italiensk, hvor denne her *area sosta camper* (= "stellplads" på italiensk) befinder sig. Kommunikationen ender med, at han kører foran i sin bil og gelejder os hen til stedet - faktisk lige omkring det første gadehjørne. Stellpladsen er stor og nærmest forladt. Ud over os er der en anden autocamper. Pga. vejret virker her noget trist.

Den regnvåde Metaponto by ↑ og en tur langs stranden, der venter på sommervarmen (det gør vi også) →

Lørdag, 21. maj 2016: Fra Metaponto til Matera

Det har regnet i nat, men her til morgen er det blevet opholdsvejr. Vi er på landevejen igen kl. 10.18 i retning af *Parco Archeologico*, tæt på Metaponto. Ikke en menneskesjæl, til gengæld temmelig pløret ud til området med resterne af en græsk bosættelse – så vi vender om og stiler

mod det Arkæologiske Museum og et Hera tempel. Tempelresterne finder vi nemt, de kan ses fra vejen, og det Arkæologiske Museum har vi for det meste har for os selv og kan i ro og mag studere alle de flotte græske krukker og andre genstande fra omkring år 600 f.Kr.

Græske udgravninger og søjlerester. Er man arkæologisk interesseret, så er der meget at se på og opleve. Selv når vejret ikke er helt i top.

Til sidst sætter vi GPS'en til *Matera*. Nu bliver landskabet lidt mere kuperet med vide, bløde bakker, der skyder sig ind foran hinanden – kornmarker, græsmarker, øde, åbne horisonter. Udkantsagtigt.

Landskab undervejs →

I *Matera* møder vi til gengæld hektisk trafik, vi kan ikke finde op eller ned på byen og havner til sidst på en parkeringsplads på et parkeringsdæk, indrettet til autocampere. Charmingere er her jo ikke, men efter en styrkende Hymer-frokost beslutter vi så at tage ud til en "agriturismo"

stellplads lidt udenfor, der på app'en har fået gode anmeldelser. Og se, det er jo noget helt andet! Her er rigtigt godt at være, finder vi hurtigt ud af. Pladsen har en gratis shuttlebus ind til byens "Sassi"-området, som vi har tænkt os at gøre brug af i morgen. Vejen er for stejl og kurvet til en cykeltur.

Mon det gode vejr kommer nu? Vi har siddet ude i solen, og himlen er stjerneklar nu.

Jamen, her er jo dejligt at være! Gode parceller, endda belagt med dekorative naturfliser, en lille halvmur, el, vand, tømning og udmærkede sanitære faciliteter samt en restaurant.

10 m fra vores parcel er der udsigt. Vi etablerer os med camping-møblementet og nyder et obligatorisk "lille glas". Rosmarinbuskene dufter i solvarmen.

Søndag, 22. maj 2016: Matera

Endelig sommer igen! Nu bliver det morgenkaffen udenfor, men vi har en tidsplan og dvæler knapt så længe. Klokken 9.30 afgår nemlig shuttle-bussen her fra pladsen op til Matera, og den vil vi med. Der er i og for sig ikke særlig langt ind til centrum, men vejen snor sig og er stejl, og den første del er kun kørevej med skødesløse italienske *helldrivers*. Vi er ikke de eneste, der har samme plan, så der kommer hele 2 minibusser til indsats.

Her foran receptionen og restauranten venter man på shuttle-bussen.

Bussen standser lige ved turistinformationen, og så marcherer vi løs. Og næsten kun et par skridt derfra drejer vi om hjørnet, dér ligger en kirke, og foran kirken åbner en udsigtsterrasse sig med en forrygende udsigt ud over byen og klippeområdet. Byen er kendt som "huleby", fordi mange boliger er delvis hugget ind i den bløde tuf-sten: sassi'er, som de kaldes. Men ikke kun det gør byen uhyre pittoresk. Den kravler op ad en bakketop, og dens små gyder består mestendels af trapper og derfor ingen biler. Så enten går det op eller ned. Kun en smal ringvej udenom bakken er nogenlunde jævnt.

Matera. Det første vue ud over den gamle bydel. Er der noget at sige til, at man mister mælet det første øjeblik? Gaderne består mestendels af trapper op eller ned, dog fører en (vist nok bilfri) ringvej uden stigninger udenom. Den kan lige skimtes til venstre.

Trapper og udsigter, bl.a. ned over slugten, der adskiller Matera fra en bakketop overfor. Vi kan se både på kortet og i virkeligheden, at der fører en vandresti ned til den lille å, der klukker afsted i bunden af slugten, og op på den anden side, hvorfra man sikkert har en forrygende udsigt over mod Matera. Dér skal vi hen i morgen!

Vi tilbringer 4 timer på gåben. Varmen er tiltagende, solen stråler fra en skyfri himmel, og alt er såre kønt. Da vi venter på bussen, der skal komme kl. 13, søger vi (og de andre ventende) ind i skyggen. Inden da har vi lige fundet en åben bager og køber 4 panini – de første i Italien, der ikke er luft og til gengæld meget lækre.

Hjemme igen bliver det ud med markisen og en lidt sen frokost med en øl til. Resten af dagen er bare daseri og ikke andet. Aftensmaden en hjemmelavet pastasalat, hvor vi sidder indtil mørket falder på.

Opvask på parcellen.

Vi beslutter at blive en dag mere for at gå en tur i klippeområdet over for byen. Der ser meget spændende ud. Desuden trænger vi at handle for at fylde lagrene op igen. I dag, søndag, var der ingen åbne *alimentari*.

Mandag, 23. maj 2016: Matera

En smuk og spændende dag! Igen tager vi bussen kl. 9.30 op til byen, dengang med hver sin rygsæk og godt med vand, og så marcherer vi løs. Vandringen går først – næsten alpint - i stejle og knudrede serpentiner nedad, så over en lang, gyngende hængebro og derfra stejlt opad igen. Og ja, det passer: storslået udsigt ud over Matera, og herfra kan man også tydeligt se det tilsyneladende forladte huleområde, hvor der tidligere boede folk, men som man i 50'erne som led i et genhusningsprojekt flyttede til nyere og bedre boliger i en anden del af byen. Hvorefter man fandt ud af stedets turistiske attraktionsværdi, bevarede og sanerede det, og nu er det optaget på UNESCOs liste over verdenskulturarv.

Først går det ned til den lille å i bunden. En lang, smal og gyngende hængebro fører hen over den. Og så er det jo op igen. Matera klamrer sig så at sige til klipperne oven over.

Og så er vi oppe og har fuld wide-screen udsigt over mod byen og det forladte huleområde.

Spændende tager det sig ud. Heroppe blæser en strid vind, som imidlertid føles behageligt, idet solen brænder kraftigt fra en skyfri himmel. Her er en del mennesker, og mange af dem er kommet ad den samme vandrerute som vi.

Efter en lille pause med en flaske vand og et par tørre kiks går det ned og op igen. Bussen henter os jo kl. 13, og inden da skal vi lige

nå at handle i supermarkedet lige ved afhentningsstedet. Med fyldte poser står vi herefter i skyggen og venter – og venter, heldigvis sammen et med italiensk ægtepar, så vi er ikke alene. Ellers ville vi måske være begyndt at tvivle på, om vi har misforstået noget. Nå, bussen er et kvarter forsinket og drejer friskt om hjørnet lige i det øjeblik, hvor vi beslutter os for at tage vejen tilbage til pladsen til fods. Lettet er vi, fordi vores indkøb vejer godt til.

Dejligt at være hjemme igen og give sig hen til velfortjent daseri. Det er begyndt at blæse op igen, øv, markisen blafrer ganske pænt, så til sidst tager vi den ind igen. Og himler begynder at gemme sig igen bag nogle skyer, men

det gør ikke så meget, fordi det stadig er varmt. Således går eftermiddagen. Aftensmaden bliver til nogle italienske Trangia-pølser, tilberedt på den lave mur, der afgrænser stellpladsen bagtil, med en lineret til. Nu er Gert gået over til receptionsområdet for at komme på nettet (og spare på data), mens jeg stadig sidder ude i efterhånden sort men mildt mørke.

Mit Trangia-køkken og min camping-habit:-). Nej, vi har ikke grill med. Den har vi bevidst givet afkald på, fordi man i Sydeuropa traditionelt ikke må bruge åben ild. Jeg har opdaget, at det også går uden den - det lægger op til lidt mindre kødspisning, hvilket jo skal være sundt. Men i det aktuelle tilfælde steger jeg nogle italienske pølser af en eller anden art.

I morgen går det videre over mod den anden side af den italienske halvø til *Paestum* og de græske templer. Turen forstærkes med **del 3: fra Matera til Middelhavet og hjem**

Ruten del 2

